

CORONA ENQUÊTECOMMISSIE - DEEL 12

Posted on 16. Oktober 2020

Belediging van royalty's of noodzakelijk proces?

Een standpunt van Jochen Mitschka.

Na "Leren van de Onderzoekscommissie Mexicaanse griep" (1), het onderwerp "De situatie van mensen in verpleeghuizen" (2), werd een verslag over de omstandigheden in Bergamo (3) gevolgd door: "De Drogen Test, Immuniteit en de Tweede Golf" (4). Na de hoorzitting over "De situatie van kleine ondernemers en zelfstandigen" (5), nu sessie 6, die gaat over de situatie van kinderen.

Elisabeth Sternbeck

De getuige is kinderpsycholoog en had al verschillende video's gepubliceerd over het onderwerp lockdown en de gevolgen daarvan voor kinderen. De links zijn te vinden op de website van het Comité. Mevrouw Sternbeck meldt dat zij zich vanaf het begin van haar professionele carrière heeft gericht op kinderen, jongeren en hun ouders. In eerste instantie zou ze ook als getuige-deskundige voor de rechtbank hebben gewerkt. Ze werkte zowel in de intramurale sector van de jeugdpsychiatrie als in haar eigen praktijk gedurende meer dan 20 jaar.

Vervolgens meldde ze dat het begin van het jaar normaal was geweest. Vanaf de derde week van maart zou ze hebben gemerkt dat kinderen en ouders, die ze eerder had beschreven als zeer verantwoordelijk en gedisciplineerd in hun afspraken, onrustig leken te zijn. De kinderen meldden dat de school "vreemd" was geworden. Een meisje zei dat er iets "fout" was geweest met een leraar, ze zou met een masker en handschoenen aan hebben rondgelopen en zei "iedereen zal sterven" en de kinderen moeten voorzichtig zijn.

Toen zei ze dat er op donderdag 19 maart paniek was ontstaan. Kinderen hadden haar verteld dat ze niet wisten of ze naar school konden gaan. Een moeder had haar verteld dat ze gebeld was, dat ze haar kind op school moest ophalen en dat ze al het lesmateriaal mee moest nemen omdat de school gesloten zou worden.

De psychologische gevolgen

Op 23 maart zouden de scholen en kleuterscholen gesloten zijn. Wat de kinderen erg zou hebben geïrriteerd. Een levendig vijfjarig jongetje zou in een krappe kring hebben rondgelopen in hun praktijk, waarbij ze steeds weer "geen kleuterschool, geen crèche" zouden hebben herhaald. In de weken daarna zou hij steeds weer gevraagd hebben waarom er geen andere kinderen uitgenodigd zouden worden om met hen te spelen.

Sommige van de kinderen, zo meldde hij verder, waren in een soort van apathie gevallen. De dag had zijn structuur verloren, was leeg geworden. Twee van haar adolescente patiënten waren drastisch in gewicht toegenomen. Naast het gevoel van leegte, zouden veel kinderen zich overspoeld voelen met angst. Een dertienjarige jongen zou haar bijvoorbeeld hebben verteld dat hij 's morgens wakker zou worden en gewoon bang zou zijn, niet wetende waar het vandaan zou komen.

"Een zeventienjarige middelbare scholier vertelde me dat ze elke tien minuten op het internet keek om te zien of ze iets kon vinden dat erop zou duiden dat dit snel voorbij zou zijn. Ze kan er niet veel meer van nemen."

De praktijk van mevrouw Sternbeck zou zich niet meer bezighouden met de problemen van kinderen en jongeren, maar met de problemen die de maatregelen bij de kinderen veroorzaken. De situatie zou nog verergerd zijn door het feit dat overheidsinstellingen niet beschikbaar zouden zijn geweest. De broer van een meisje dat met haar in behandeling was geweest, zou een drugsverslaafde zijn geweest en zou aan het begin van het jaar hebben besloten om een therapiemaatregel te nemen, zou zich hebben gevestigd in een overeenkomstige woongroep en zou vol hoop zijn geweest. Van de ene dag op de andere werden alle maatregelen echter geannuleerd. Er was een tekort aan verzorgers, de jongeren wisten niet wat ze met zichzelf moesten doen en bestelden uiteindelijk drugs.

De moeder, die aan kanker lijdt, chemotherapie om de twee weken, alleenstaande ouder met vier kinderen, werd toen gebeld omdat de zoon uit de woongroep werd gegooid, en zij moest de 17-jarige naar haar huis brengen omdat het bureau voor jeugdzorg verklaarde dat het niet verantwoordelijk was.

Twee kinder- en jeugdpsychiaters zouden van de ene op de andere dag leeggehaald zijn. In de ochtend

zouden ze gezegd hebben "Je moet naar huis gaan". Want deze moest weten dat in deze instellingen alleen echt "zwaar beschadigd" werden behandeld, deels met een depressie die suïcidaal zou zijn geweest, deels met een drugsverslaving.

In een poliklinische behandeling zouden afspraken gewoon voor onbepaalde tijd zijn geannuleerd. "Ik heb ervaren dat de jeugdzorg niet beschikbaar was." Toen kwamen er voorbeelden.

"Ik heb kinderen onherstelbare verliezen zien lijden door belangrijke gebeurtenissen in het leven. Communie- en confirmatieceremonies werden geannuleerd. De kinderen waren het hele jaar door naar de communie- en confirmatieklassen gegaan, en toen het erop aankwam, gebeurde er niets."

De schoolreisjes zouden zijn geannuleerd, net als de afstudeerceremonies. En de jongeren zouden de volwassenen niet meer begrijpen.

Dan zou de fase van "thuisonderwijs" zijn gekomen. De ouders zouden een "oneindig" aantal vellen papier hebben gekregen, die de kinderen moesten invullen. Ze deed verslag van een voorbeeld van een jongen in het derde schooljaar die 58 pagina's ontving die hij binnen acht werkdagen moest afmaken en bewerken.

Ze rapporteerde over moeders die om zes uur 's ochtends hun eigen werk moesten doen, zodat ze later de thuisstudie met de kinderen konden afmaken. De moeders moesten leraren zijn en ze rapporteerde over problemen die niet konden worden opgelost.

De levensbedreigende school

Dan zou de fase van heropening van de scholen rond mei gekomen zijn. Eigenlijk zouden de kinderen er naar uitgekeken zijn om hun vriendjes weer te zien. Vervolgens meldde ze hoe een schoolhoofd de kinderen zou hebben verwelkomd met een flesje desinfecterende spray en geen enkele student zonder handdesinfectie de school zou hebben binnengelaten.

Tot nu toe, of beter gezegd tot de zomervakantie, meldde ze dat de kinderen op een afstand van 1,50 meter voor het schoolgebouw in de rij moesten staan. Ze zouden dan worden opgehaald door de leerkrachten en in één enkel dossier naar de schoolklas moeten gaan. Dan zouden ze hun handen achter elkaar moeten

wassen, wat tot langere wachttijden zou leiden, en pas later op het plein zouden ze hun mond- en neusbeschermers mogen afdoen.

"Ik heb een lerares bladeren zien uitdelen, toen eiste ze dat het kind het blad niet bij wijze van spreken van haar zou nemen, maar de lerares legde het blad neer, en toen mocht het kind het eerst in haar hand nemen. Andere voorbeelden van soortgelijke procedures die zijn gevolgd.

Toen meldde ze wat er in de pauzes gebeurde. Ze zou hebben gezien dat toen de maatregelen begonnen, de leraren stokken werden uitgedeeld. Ze zouden tijdens de pauzes heen en weer zijn gelopen tussen de leerlingen om te controleren of de leerlingen een minimale afstand van 1,50 meter hielden. Op veel schoolpleinen zouden de gebieden nu opgedeeld zijn. De klassen mogen dan alleen binnen het hun toegewezen gebied blijven, en natuurlijk alleen op een afstand van 1,50 meter.

Ze rapporteerde als voorbeeld hoe het een meisje verboden was om tijdens de pauze met haar vriendin in de naburige klas te praten.

Omdat de klassen meestal gesplitst waren, meldde mevrouw Sternbeck dat sommige studenten niet in staat waren om te communiceren met klasgenoten die in de andere helft van de klas zaten gedurende de hele periode tot aan de zomervakantie.

De eis van de heer Wieler dat menging moet worden vermeden, zou absoluut onrealistisch zijn. De kinderen stapten uit de bus, stonden voor het schoolhek, praatten normaal met elkaar, dan ging het hek open als de bel ging, en opeens bevonden ze zich in een heel andere wereld.

Voor de kinderen zou worden gesuggereerd dat de school een levensbedreigende plaats was. Toen vertelde ze de verklaring van een jongen: "Je weet dat mevrouw Sternbeck, als de school voorbij is, niemand meer voor ons zorgt. Dan kunnen we weer normaal zijn, wat een geluk".

Het onderwijs van de Corona-generatie

Bovendien missen de kinderen volgens de psycholoog een half schooljaar. De tweede helft van het schooljaar zou begin februari zijn begonnen, maar de vakanties en sluitingen zouden het grootste deel van

deze helft van het schooljaar hebben geëlimineerd. Ze legde uit dat ze toezicht hield op een stagiair die in het derde jaar van zijn stage zat en het examen in december zou afleggen, dat hij vier weken blokonderwijs zou missen en dat hij bang was dat hij het examen in zijn technisch beroep niet of niet goed genoeg zou halen.

Een jonge student had haar verteld dat ze alleen een volledig semester van online studie had gehad. Ze heeft de hele dag voor haar laptop gezeten en de ene na de andere lezing moeten luisteren. Men zou vragen kunnen stellen in de chat, maar dat zou beperkt zijn. Er zouden geen seminars zijn waar studenten samen aan iets kunnen werken of het met de docenten kunnen bespreken.

De rechten van de ouders

Mevrouw Sternbeck meldt dat zij ook massale ingrepen in de ouderlijke macht zou waarnemen. Als voorbeeld noemde ze een familie met een zesjarig meisje. Dit gezin had hard gewerkt om het kind klaar te stomen voor school en zou opgelucht zijn geweest toen duidelijk werd dat het kind op school kon worden ingeschreven. "Op de laatste dag voor de zomervakantie kwamen de ouders naar de oudervergadering en de moeder vertelde me dat ze 's morgens een e-mail had ontvangen dat slechts één ouder naar de schoolinschrijvingsceremonie kon komen. Stel je nu voor dat, zoals een hond die aan een hek is vastgebonden, een ouder buiten moet wachten."

Mevrouw Sternbeck legde vervolgens, op basis van de Duitse spreektaal "Vater Staat", uit dat een vader die zijn kinderen praktisch zou opsluiten in de kamer, die de kinderen zou verbieden om naar speeltuinen te gaan of met hun vriendjes te spelen, verantwoordelijk zou zijn voor het veroorzaken van doorslaggevende schade aan het welzijn van het kind. Zo'n vader zou de voogdij ontnomen worden.

In het Duits zou er de term "Mutter Kirche" zijn. Vervolgens legde ze met een voorbeeld uit hoe ze met haar kinderen omgaat. Een van haar patiënten had zich gemeld bij de doop van haar neef. De plechtigheid zou benauwend zijn geweest. Er werd niet gezongen in de kerk, de eigen vader zou het kind boven het doopvont hebben gehouden en het doopwater over het kleine hoofdje hebben gegoten, het kruis op het voorhoofd hebben getekend, de dooptekst hebben uitgesproken en de dominee zou stil hebben gestaan op de

voorgeschreven afstand van 1,50 meter afstand.

Mevrouw Sternbeck legde uit dat in Duitsland 13,5 miljoen minderjarigen in gezinnen wonen, dat 1,3 miljoen jongeren in opleiding zijn en dat 2,9 miljoen studenten aan universiteiten zijn ingeschreven. Mensen waarvan de regering en het Robert Koch Instituut verwachten dat ze deze maatregelen zullen voortzetten.

Maar in de media zou vanuit het oogpunt van deze jongeren bijna niets zijn gemeld. Video's waarin u vanuit het perspectief van de kinderen zou hebben gerapporteerd, zouden van YouTube zijn verwijderd. Ze zouden echter later weer zijn vrijgelaten.

Naar haar mening, zei mevrouw Sternbeck, moeten de door haar beschreven maatregelen onmiddellijk worden opgeheven. Hoe langer de maatregelen worden voortgezet, hoe groter de psychologische schade op lange termijn.

Dr. Hoffman meldde vervolgens dat een kind uit zijn kennissenkring was uitgesloten van het spelen met andere kinderen omdat hij ooit in contact was gekomen met een mogelijk besmette persoon, en vroeg vervolgens of de getuige had gehoord wat de leraren die wetenschap op school onderwijzen, met name biologie, hierover hadden gezegd.

Sternbeck zei toen dat een tweede klasser haar had verteld dat ze "Corona-lessen" had op school, maar dat hij liever wiskundelessen had gehad. "We kregen te horen wat een quarantaine is, hoe vreselijk dit virus is, hoe gevaarlijk het is." Ze zouden uitgelegd hebben dat ze altijd hun handen moesten wassen, hun afstand moesten bewaren, omdat anders iedereen zou sterven.

Dr. Hoffmann verklaarde vervolgens dat er in dit geval geen discussie zou zijn geweest op het niveau van de leraar, maar dat wat "van bovenaf" was besteld, gewoon zou zijn doorgegeven.

Een andere jongen in de tweede klas, vervolgde mevrouw Sternbeck, zou een DIN A4-pagina hebben gekregen met luide instructies over wat hij wel of niet moet doen als hij naar school gaat. De laatste zin onderaan zou zijn geweest: "Als je je niet aan deze dingen houdt, kom je in de problemen! En de jongen

moest dit blad zelf ondertekenen. Hij zou dan radeloos naar huis zijn gekomen en aan zijn moeder hebben gevraagd wat er met hem zou gebeuren als hij iets verkeerd zou doen.

Mevrouw Sternbeck legde uit dat geen van de kinderen in haar praktijk verslag had gedaan van leraren die bij de kinderen gingen zitten om te vragen hoe het met hen ging onder deze omstandigheden. Er waren echter twee gevallen geweest waarin de leerkrachten de leerlingen met grotere tussenpozen hadden gebeld tijdens de sluiting om te vragen hoe het met hen ging.

Dr. Hoffmann verklaarde vervolgens dat uit deze verklaringen zou moeten worden geconcludeerd dat, althans uit de beperkte ervaring van de getuige, alleen de druk en de paniek die was ontstaan om de kinderen te dwingen zich conform te gedragen, konden worden gezien.

Mevrouw Fischer legde vervolgens uit wat in het zogenaamde paniekpapier van de Bondsregering als gedragspatroon was gegeven en zou waarschijnlijk zijn bevestigd door de verklaringen van de getuige. In het document werd gespecificeerd dat het slechtste scenario moet worden opgehelderd. "We moeten af van een communicatie die gericht is op het sterftcijfer van de slachtoffers. Met een procentueel gezien onbeduidende daling van het sterftcijfer, dat vooral de ouderen treft, denken veel mensen dan onbewust en onbewust: 'tja, dan zijn we toch nog te veel mensen op aarde, en met een beetje geluk erf ik iets eerder'. Dan zou de tekst hebben uitgelegd dat zoiets zou hebben bijgedragen aan de bagatellisering van de epidemie.

"Om het gewenste schokeffect te bereiken, moeten de concrete effecten van een epidemie op de menselijke samenleving duidelijk worden gemaakt. 1) Veel ernstig zieke mensen worden door hun familie naar het ziekenhuis gebracht, maar worden afgewend en sterven tergend, haperend naar lucht thuis. Verstikking, of het niet krijgen van voldoende lucht, is een oerangst voor iedereen, net als de situatie waarin niets kan worden gedaan om een familielid dat in levensgevaar verkeert te helpen. De foto's uit Italië zijn verontrustend. Opmerking: getranscribeerd, voor tekst, zie document (7).

Mevrouw Sternbeck citeerde vervolgens andere passages uit het paniekpapier en legde uit hoe rampzalig dergelijke communicatie is voor de kinderpsychiatrie. Een vijfjarig jongetje zou tijdens haar spreekuur goed

hebben gezeten en vervolgens de stoel ver van de therapeut hebben verplaatst. "Ja, Mrs. Sternbeck, weet u, ik heb kleine beestjes aan mijn handen, en ze kunnen u en mij pijn doen."

Zonder behandeling vreesde ze dat kinderen echte fobieën zouden ontwikkelen. Ze zou de moeders in paniek hebben zien raken omdat de kinderen een winkelwagentje hadden aangeraakt. Wat naar verwachting zal leiden tot gedragsstoornissen bij kinderen. Ze beschuldigde de federale overheid ervan verantwoordelijk te zijn.

Mevrouw Sternbeck was geschokt dat de kinderen en jongeren die zij observeerde de maatregelen niet in twijfel zouden trekken, maar zonder commentaar zouden indienen. Kinderen zouden eerst hun ouders, volwassenen in het algemeen, vertrouwen en hun regels aannemen. En dus zouden ze nu de nieuwe regels volgen als ze weer naar school gingen. Ze zou enkele "wilde jongens" hebben gehad in de spreekuren en zich zorgen hebben gemaakt of ze de maatregelen wel zouden accepteren. Maar dan zou ze geschokt zijn geweest hoe volzaam deze kinderen de maatregelen gehoorzaamden.

Dr. Hoffman vroeg toen of het waar was dat de kinderen geloofden dat als ze niet gehoorzaamden, "opa en oma zouden sterven". Tot lang na Pasen zouden de ouders er volgens mevrouw Sternbeck voor gezorgd hebben dat de kinderen geen contact hadden met hun grootouders. De kinderen zouden dan deels bij het tuinhek hebben gestaan en naar oma hebben gezwaaid.

In een gezin zouden oma en opa in de ene helft van het huis wonen, het gezin met kinderen in de andere helft. Er zou een gemeenschappelijke tuin zijn. De kinderen mochten dan geen contact hebben met hun grootouders en zouden zich daaraan gehouden hebben, omdat ze te horen kregen "als je oma een kus geeft, gaat oma dood". In sommige gevallen zouden er niet alleen beperkingen zijn geweest op het contact tussen de kinderen, maar ook tussen de ouders van de kinderen.

Volgens mevrouw Sternbeck zouden ook de innerlijke beelden van de kinderen veranderen. In de wachtkamer van haar praktijk zou ze een doos hebben met kleine figuren en delen van huizen. Een kind zou een scène hebben veranderd. Alles was omheind, er was een klein hekje, dieren dicht bij elkaar, mensen kijken van bovenaf, buiten een ander persoon. Het kind zou hebben geprobeerd om te laten zien dat de

dieren moesten worden opgesloten en gecontroleerd, zodat ze niet zouden weglopen.

Als getuige-deskundige zou zij zich volgens mevrouw Sternbeck ook hebben beziggehouden met "kinderwelzijn" en "kindermisbruik". In dit verband zou ze de basiswet zijn tegengekomen waarin staat: "Huwelijk en gezin staan onder de bijzondere bescherming van de staatsorde. Zorg en opvoeding zijn het natuurlijke recht van de ouders en de plicht die in de eerste plaats op hen rust. De staatsgemeenschap waakt over hun activiteiten. Maar nu zou men de situatie hebben dat de staatsgemeenschap de kinderen schaadt. Daarom blijven alleen de ouders over om hun kinderen te beschermen. Maar dat zou een ander deel van de hoorzitting zijn, met andere rapporteurs die verslag zouden uitbrengen over de manier waarop ouders die hun kinderen proberen te beschermen, worden behandeld.

Mevrouw Fischer van de commissie vroeg vervolgens wat de gevolgen op de lange termijn zouden zijn.

Mevrouw Sternbeck zei dat hoe langer de maatregelen van kracht zijn, hoe ernstiger de gevolgen zullen zijn. "Ik denk dat wat de kinderen meemaken een perversie is van de menselijke gemeenschap." In plaats van nabijheid zouden ze afstand ervaren, in plaats van empathie, zouden ze maskering van essentiële delen van het gezicht ervaren, waardoor de kinderen de gezichtsuitdrukkingen van hun tegenhanger niet kunnen leren lezen. In de Duitse taal zou vaak het tegenovergestelde worden gezegd van wat bedoeld wordt, omdat het tegenovergestelde duidelijk wordt gemaakt door middel van gelaatsuitdrukkingen. Maar het kind leert dit niet meer.

Als de maatregelen worden voortgezet, zou elk kind, ongeacht zijn of haar leeftijd, blijvende schade lijden. Dit zou ook gelden voor kinderen die in normale, gezonde gezinnen opgroeien. Hoe ouder een kind wordt, hoe meer de extra-familiele omgeving er vorm aan zou geven.

Nu al zou ze, volgens mevrouw Sternbeck, verontrustende ontwikkelingen in haar praktijk waarnemen. Vervolgens wees ze erop dat er alleen over probleemgezinnen werd gesproken, over geweld in de familie of over verwaarlozing. Maar wat ze zou zien waren normale families. En ze kon de gevolgen al ervaren in deze families.

Desgevraagd stelde zij dat zelfs als de pandemie zo gevaarlijk zou zijn als de politici beweren, de maatregelen buiten proportie zouden zijn. Het zouden immers gezonde kinderen zijn, maar de maatregelen zouden hen ziek maken. Natuurlijk moeten degenen die gevaar lopen worden beschermd, maar het isoleren van gezonde kinderen zou onverantwoordelijk zijn.

Mevrouw Sternbeck zei dat zij enerzijds de maatregelen als schadelijk zou beschouwen en anderzijds zou erkennen dat kinderen moeten leren zich aan de regels te houden. Als een jongen haar vertelde dat hij het masker opdeed om anderen te beschermen, maar ze herkende zelf de noodzaak en het nut ervan niet, dan kon ze alleen maar zwijgen.

Dr. Füllmich vertelde toen uit zijn jeugd dat vanuit zijn ervaring in de jaren zeventig de kinderen nog meer werd geleerd om de dingen in vraag te stellen. Of dat vandaag de dag niet meer het geval zou zijn.

"In mijn praktijk," zei mevrouw Sternbeck, "stelde geen enkel kind kritische vragen."

Het argument van de doodslag "als je je niet zo gedraagt, zullen anderen sterven, en zal het jouw schuld zijn" heeft duidelijk een grote impact gehad. Elke discussie zou in de kiem worden gesmoord, bevestigde mevrouw Sternbeck desgevraagd. Elke gedachte zou in de kiem worden gesmoord.

Ze legde uit dat ze al een golf van noodzakelijke behandelingen zag ontstaan door de genomen maatregelen, waarbij kinderen angsten en paniekstoornissen hebben, en ze gelooft dat dit aanzienlijk zal toenemen en een grote behoefte aan behandeling in de toekomst zal veroorzaken.

Op de vraag hoe de collega's van mevrouw Sternbeck het zouden zien, zei ze dat de situatie vergelijkbaar is met die van de artsen. Psychotherapeuten zouden ook bang zijn. Ze zou collega's hebben die alleen maar video-spreekuurtes organiseren, anderen zouden kinderen vragen om maskers te dragen tijdens de therapie-uren. In de verdere discussie werd vermeld dat men er duidelijk van uitgaat dat hier een nieuwe normaliteit aan het ontstaan is.

Vooruitzichten:

In het volgende deel zal de samenvatting van het verslag over de situatie van kinderen worden voortgezet. Een psycho-immunoloog zal ook zijn zegje doen.

Bronnen:

- (1) <https://kenfm.de/corona-untersuchungsausschuss-teil-1-von-jochen-mitschka/> und <https://kenfm.de/corona-untersuchungsausschuss-teil-2-von-jochen-mitschka/>
- (2) <https://kenfm.de/corona-untersuchungsausschuss-teil-3-von-jochen-mitschka/> und <https://kenfm.de/corona-untersuchungsausschuss-teil-4-von-jochen-mitschka/>
- (3) Zusammenfassung Teil 5:
<https://kenfm.de/corona-untersuchungsausschuss-teil-5-von-jochen-mitschka/> Video:
<https://corona-ausschuss.de/sitzung3/>
- (4) <https://corona-ausschuss.de/sitzung4/>
- (5) <https://corona-ausschuss.de/sitzung5/>
- (6) <https://corona-ausschuss.de/sitzung6/>
- (7) <https://fragdenstaat.de/dokumente/4123-wie-wir-covid-19-unter-kontrolle-bekommen/>

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om te publiceren.

+++

Foto bron: [*OvalMedia*](#)

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK